

LEDEN 2015

MĚSÍČNÍK SPŠS A OA KLADNO

STUDENT'S LIFE

RECENZE

LUCIE

ROZHOVOR

OBSAH

3. Úvod

4. Návrat

5. Oslavy Nového roku ve světě;
Tradice, která chutná; Mistr slova

6. Víčkománie; Temná lady

7. Lucie, aneb větší než malé množství
lásky

8. Zmizelá; Věděli jste, že...

9. Nuda v Kladně? NE!; Vybitý mobil?
Žádný problém; ZOO v Kladně

10. Dva světy

11. (Ne)významné dny v lednu

NOVÍ MEDVĚDI?

Jak jste si někteří již mohli povšimnout, v Kladenském záměčku přibyli noví medvědi – kamarádi Marty a Míši. Jsou bílí a svítí. Ne, není to nějaký vzácný druh medvěda. Tito dva noví obyvatelé totiž nejsou živí, nýbrž umělí, aby trochu oživilo zahradu Kladenského záměčku, která je vžita zejména díky medvědáriu. To se zde nachází již přes 13 let! V roce 2001 bylo vybudováno a stalo se novým domovem pro dvě adoptovaná medvíďata Míšu a Martu. Ty byly nalezeny u Moravských Budějovic v bednách, které zde nechal ukrajinský cirkus. Ač je to smutné, na druhou stranu je velkým štěstím, že se medvíďata dostala do tak pěkného prostředí, jako je náš Kladenský zámek. Z medvíďat jsou už nyní pořádné medvědice, nyní v zimním spánku. Navštivte teď tedy alespoň lední náhradnice, které budou v medvědáriu už jen do 6. 1. 2015.

Úvod

A máme to tady! Nový rok 2015 a s ním spousta starostí spojených s pololetím. Ale zároveň s ním přišla i spousta radostí a jednou z nich je i náš školní časopis, který samozřejmě nesmí chybět, a my vám můžeme slíbit, že tu pro vás, naše čtenáře, po celý rok zase budeme.

Hned v úvodu na vás čeká malá ochutnávka, resp. jakési nabuzení k dalšímu listování a čtení. Čeká vás rozhovor přímo z akce, která se konala na naší škole. Dále vás opět neminou oblíbené rubriky a navíc přichází znovu čas i pro milovníky historie. Ti, kteří se vydali v předvánočním čase se svou třídou do kina či s Klubem mladého diváka do divadla, ale i ti, kteří neměli příležitost, si budou moct přečíst reportáž přímo z těchto školních akcí.

Sice jsou Vánoce – čas splněných přání – za námi, ale abyste viděli, že máme své čtenáře rádi, přání vám budeme plnit i po Vánocích. Chtěli byste se dozvědět něco nového? Máte konkrétní téma, o kterém byste chtěli článek? Stačí nám jej napsat a my článek napíšeme a v příštím čísle vydáme. S kým byste chtěli rozhovor? Děláte něco zajímavého, co by vaše spolužáky mohlo zaujmout? Kontaktujte nás pomocí emailů nebo facebooku a my s vámi rádi uděláme rozhovor, kde budete moci světu ukázat svůj um. Máte nějaký svůj zajímavý článek či sloh, který byste chtěli uveřejnit v časopise? Pošlete nám jej! Dlouho se v časopise neobjevila žádná soutěž, jako byli např. *Mazlíčci*. Chtěli byste, aby opět nějaká soutěž našla v časopisu své místo?

Někteří jste si již stihli všimnout, že máme nový design webových stránek školy. A my bychom rádi věděli, zda se vám tento zcela nový styl, který odbočil od námi známého sosika, líbí. Své názory nám pište buď do zpráv na facebooku, do anonymní Studnice, anebo jednoduše na papírku vhodte do schránky na dveřích redakce.

Kontakty

Šéfredaktor: Jana Hanzalíková, E3 – JanaHanzalikova@seznam.cz **Redaktoři:** Ondra Sýkora, S2 – ondrasykora111@seznam.cz, Yicheng Du, T2 – panpanguo@seznam.cz, Nella Skuhrovcová, E2 – svet97@seznam.cz, Honza Mañas, ext. – h.manas18@seznam.cz **Grafika:** Pavel Háša – Pavel-hasa@seznam.cz **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

NÁVRAT

V úterý 9. 12. Proběhla ve vestibulu naší školy vernisáž výstavy s názvem **Návrat**. Obrázky, které jsou v naší škole vystaveny až do 9. 1., nakreslil bývalý student naší školy – Zdeněk Hornof. Zdeněk je bohužel na vozíčku po těžké autonehodě, díky které musel předčasně opustit naši školu. Jeho kresby jsou nádherným dílem, které sám Zdeněk vykouzlil. Dokazuje tím všem okolo, že je to velký bojovník a že má chuť do života i po tom, co se mu stalo. Měla jsem možnost na zahájení vernisáže zazpívat a poznat jak Zdeňka, tak i jeho maminku, která to měla a má těžké. Udělala jsem s ní při této příležitosti krátký rozhovor. Musím říci, že Zdeněk i jeho maminka jsou srdeční, milí a optimističtí lidé, jsem ráda za příležitost poznat oba a za to, že jsem mohla vidět Zdeňkovy krásné kresby. Doufám, že tohle není jeho poslední výstava, kterou jsem viděla.

Jaký obor Zdeněk na naší škole studoval?

Zdeněk byl moc šikovný na stavařinu, takže vyhrála stavárna. Měl skvělou třídní učitelku – paní učitelku Matějovičovou, která je jak velmi dobrou učitelkou, tak i člověkem. Vlastně u ní vznikl nápad na tuto výstavu ve škole. Uspořádali jsme výstavu Zdeňkových kreseb v Praze na Vyšehradě, kam jsme samozřejmě paní učitelku pozvali. Poté podala návrh, že by Zdeněk mohl ukázat své obrázky i tady.

Takže jste byli a pořád jste ve spojení s bývalou třídní učitelkou Zdeňka?

Ano. Od té autonehody jsme spolu v kontaktu. Vše s námi prožívala a my jsme jí za to vděční.

Můžete našim čtenářům říct, co se Zdeňkovi stalo?

Na konci třetího ročníku jsem jel autem na praxi do Buštěhradu. Měl autonehodu. Zdeněk má mimo jiné i těžce poškozený mozek a dlouhou dobu byl v kómatu. Měli jsme s rodinou ale neuvěřitelně velkou podporu v lidech okolo nás – přátelích, Zdeňkových spolužácích a paní učitelce Matějovičové. Dodnes Zdeňka jeho spolužáci navštěvují. Je krásné vědět, že okolo sebe máme lidi, kterým na Zdeňkovi záleží.

Jak Zdeněk snášel to, že se mu život takhle rapidně změnil?

.První půl rok byl plný negativismu, ale to je pochopitelné. Nechtěl mluvit, všechno šlo pomalu, ale každý krok kupředu byl a je znát. Přes písničky jsme přešli na řeč. Teď už je Zdeněk nevěřitelný optimista, vyrovnal se s tím skvěle, obdivuju ho za to nejen já. Myslela jsem si, že by spíš měl mít „deprese“ on, ale někdy přepadne taková nálada mě. Zdeněk mi vždycky dokáže svým optimismem ale zvednout náladu a já si říkám, kde ho ten kluk bere. Je skvělý!

Prohlédla jsem si Zdeňkovy kresby. Musím říct, že jsou nádherné! Měl Zdeněk nějaký cit ke kreslení i před autonehodou?

Od devíti let miloval kreslení. Po základní škole chtěl do Prahy na uměleckou školu, ale když jsme byli na dni otevřených dveří, tak zjistil, že by musel maturovat z dějepisu, což nechtěl. A tak vyhrála zdejší stavárna.

Po jaké době se ke kreslení zase vrátil?

Nebylo to hned. Začal po nějaké době spontánně malovat. Koupila jsem mu krásnou knihu s kresbami zvířat. Začal to napodobovat a kreslit je. Květiny maluje nádherně, s takovou hloubkou. Jednou jsme seděli u stolu, kde jsem měla vázu s květinou. Řekla jsem Zdeňkovi, jestli by mi ji nenamaloval, že je krásná. Vzal do ruky pastelky a za chvíli byla na papíře jako živá. Nakreslil ji opravdu nádherně. Písmo má pořád takové kostrbaté, jak je vidět z podpisu, ale jakmile vezme do ruky pastelky... je to neuvěřitelné.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Oslavy Nového roku ve světě

Všichni známe oslavu Nového roku u nás v České republice, kde máme rituály jako ohňostroje, tradiční jídla, jako ovar nebo čočková polévka. Už je to na druhou stranu ale přece jen stereotyp. Možná by vás mohlo zajímat, jak oslavují příchod Nového roku ve světě. Některé rituály vás totiž nejspíš i překvapí!

V Rumunsku se snaží poslouchat zvířata. Pokud zvířata mlčí, znamená to štěstí. To by u nás zřejmě nešlo, když slyším psy štěkající na prskavky. V Irsku zase klepou chlebem na stěny a dveře, aby zahnali a vyplašili zlé duchy. To bych ten chleba radši snědla! Se sýrem, šunkou...dost! Tohle není kuchařka. Pokračuji dál ve výčtu pro nás neobvyklých tradic spojených s Novým rokem ve světě. V Jihoafrické republice vyhazují nábytek z okna (kdyby některý Jihoafričan měl v plánu vyhodit skříň, jedna by se mi hodila). Na Sibiři se zase potápí do zmrzlého jezera se stromečkem – taky jeden ze způsobů, jak se zbavit vánočního stromku. V Severní Karolíně v USA pouštějí vačici do hlučného davu a v Peru mezi sebou svedou bitku, aby si vyřešili staré spory. No, nechtěla bych mít kulturistu za souseda. V Řecku nejsou velké ohňostroje příliš rozšířeny. Místo toho hrají rodiny doma karty nebo jiné hry. V zemi platí, že vítěz bude mít celý rok štěstí. Ani poražený ale nepřijde zkrátka, čeká ho štěstí v lásce. Nechce si někdo dát jedno kolo žolíků? Ráda vyhraju i prohraju. Ve Španělsku o silvestrovské půlnoci přenáší televize i rozhlas odbíjení věžních hodin na madridském náměstí Puerta del Sol. Úderů zvonů je celkem dvanáct, s každým úderem snědí Španělé jednu kuličku hroznového vína, což jim má v novém roce zaručit štěstí. V obchodech lze zakoupit již připravené sady hroznů štěstí "uvas de la suerte" s již odpočítanými kuličkami. Když o tom tak přemýšlím, tak prodejčům hroznového vína to přináší štěstí určitě.

Autor: Kateřina Ležalová, E3

Tradice, která chutná

Třída T3 se může pochlubit již tříletou tradicí, která se váže k času vánočnímu. Praktikují téměř gurmánské hody.

Soutěžící – dobrovolníci z řad studentů - donesou poslední prosincový školní den vzorky **vanilkových rohlíčků** a komise vybírá favorita.

Pochybujeme, že pečou sami studenti, ale zcela regulérně to mohou být rohlíčky od maminek nebo babiček. Pětičlenná komise pak zasedne, ochutnává, hodnotí, pomlaskává a tajně boduje. Pak se body sečtou a vzejde vítěz. Největším počtem bylo 11 vzorků, a to už se komise opravdu zapotila a zaplnila svoje břicho.

Tu letošní komisi tvořili tito znalci: třídní učitel – Petr Procházka, Lukáš Vedral, Tomáš Hozman, Olda Pokorný a Tereza Borovičková. Vrchní dohled vykonávala Magda Stolovská.

No a jak to dopadlo? **Jan Böhm**, suverénně s nejlahodnějšími rohlíčky, které se úplně rozplývaly na jazyku, sesadil z trůnu Thomase Astera.

Tak to jsou ony, nesbíhají se vám také sliny?

Autor: Avoxel

Autor fotky: Avoxel

Mistr slova

Před dávnými časy, 3. 12. 2014, proběhlo semifinálové kolo školní soutěže, která nese vznešené a pro některé děsivé jméno Mistr slova. Tohoto předposledního kola se zúčastnilo 10 vybraných.

Semifinále probíhalo opět jen před zraky spoluhráčů a tří vyučujících českého jazyka. Začalo přituhovat. Vylosované téma (a ne, že by všechna byla nejlepší) muselo být probíráno celé 3 minuty. Já osobně jsem si

vylosovala téma „životní rituály“. Musím říci, že 3 minuty se najednou zdají být hodně dlouhá doba. Asi tak jako když netrpělivě čekáte na konec poslední hodiny. Každá taková minuta má 180 vteřin.

Všichni si vedli skvěle a se 3 minutami se poprali, jak jen nejlépe dovedli. Nicméně, do finále mohlo postoupit pouze pět adeptů. Určitě tušíte, co bude následovat (představte si fanfáry). Finalisty jsou: **Drešer** (O1), **Topinka** (T2), **Hanzalíková** (E3), **Dušková** (O4), **Dohnal** (T4).

Finálové kolo se bude konat v pondělí 12. 1., tentokrát za přítomnosti nejen spolusoutěžících a učitelů, ale také před některými třídami, které přijdou 4. hodinu podpořit své vyslance. Zúčastní se třídy O1, T2 a O4.

Takže, do finálového kola hodně nervů, mrštná ústa a hlavně dobré téma!

Autor: Jana Hanzalíková, E3

VÍČKOMÁNIE

Z mnohých tříd a jejich zástupců máme opravdu radost. Lidské osudy jim nejsou lhostejné a uvědomují si, že právě oni mají to štěstí, že jsou zdraví a dokáží nezištně pomoci jiným.

K těm třídám, které se již výrazně zapojily, patří **S4, O4, S3A, S3B, E3**.

Víčka sbíráme neustále a věříme, že se zapojí se svými třídami i učitelé.

Eliška Nosková z E1 si před Vánoci odnáší pytel víček pro nemocného Toníka. Takovéto pytle doručila dobrovolným hasičům z Brandýska, kteří sbírku mají pod patronátem, již tři.

Stejně množství jsme předali v listopadu do Kladenského deníku, který podporuje sbírku na rehabilitaci malé Valérie z Podlešína.

Autor: Avoxel

Zdroj obrázků: Avoxel; i-creative.cz

Temná lady

Bylo chladné lednové ráno v Londýně roku 1925. Dým pomalu stoupal z komínů, na Big Benu právě odbýjeli sedm hodin ráno. Ženy vstávaly brzy, aby stihly nakoupit zboží na tržišti, které se táhlo podél celé Temže.

Elizabeth se pomalu procházela temnou ulicí, do které teprve skrze mraky dopadaly paprsky ranního slunce, když uslyšela zvuk za svými zády. Jakoby snad něco dopadlo na dlažbu, kus za jejími zády, či snad to byl jenom kocour tulák, co hledal něco dobrého k snědku? „Peter Denisson, nemýlím-li se? Koukám, že jste opět na lovu,“ začala konverzaci Elizabeth, aniž by věděla, zda je někdo za jejími zády. „Dobré ráno přeji, má paní. Koukám, že jste si vyrazila na ranní procházku po Londýně, ale povězte... není to moc nebezpečné, když jste tu takhle sama?“ Po tomto výroku se muž za Elizabethinými zády rozeběhl a povalil Elizabeth na zem. Jeho oči žhnuly jako dva rozpálené uhlíky a jeho zuby vypadaly jako dva tesáky dravé šelmy.

Elizabeth však nebyla tak pomalá a rázem ze sebe Petera shodila. Náhle ho začala surově bít pěstmi, avšak rány, které mu byly uštědřeny by nedokázal rozdat ani ten nejsilnější muž. Tu padla rána do

obličeje, tu zase kopanec do břicha. Peter nakonec skončil se zkrvavěným obličejem a modřinami po celém těle, zatímco Elizabeth vypadala, že by klidně pokračovala dál, kdyby jí něco nezadrželo. Nemohla riskovat, že se svým nepřítelem rozbije zeď do jednoho z domů v ulici a prozradí tím svou identitu.

„Už je to pět set let, co jsme se viděli naposledy a ty mě pořád chceš zabít. Proč?!“ zakřičel Peter a držel si nos, ze kterého mu stále tekla krev. „Proč? Ty se vážně ptáš? Zabil jsi mi muže a málem prozradil lidem vše, co je zakázané,“ odsekla Eliz a procházela se dál ulicí, přičemž se otočila na Petera a naznačila mu, aby se k ní snad přidal. „Nesmíme prozradit náš svět. Svět lidí se hroutí, ale náš svět přetrvá. Když by lidé zjistili, co se nachází pod jejich nohama, zničili by nás.“

Eliz vypadala docela klidně na to, že před chvílí byla napadena jedním z prastarých elfských mágů. „Tvá zvířecí přeměna už není to, co bývala, Petere Denissone, nebo chceš-li Frëyi, synu Fënrirův. Měl by ses vrátit zpět do podzemních síní, do druhého světa, zde ti to neprospívá,“ usklíbla se Eliz a poukázala na Frëyeovy tesáky, které se stále nechtěly schovat a připomínaly spíše tesáky divokého medvěda, než lidské zuby.

„Muireall, co vlastně děláš ve světě lidí? Sama nám zakazuješ sem vycházet,“ položil otázku Frëy a sledoval dění na obloze, kde se jako závoj tmy valily černé mraky a zahalovaly ranní slunce. „Neříkáme ti temná madam jen tak. Podívej,“ pronesl Frëy, štouchl do Muireall a ukázal na oblaka. „ To všechno je má zloba. Musíme se vrátit. V našem světě se schyluje k válce, Frëyi a lidé ji nesmí pocítit, to je důvod, proč jsem zde, abych tě přivedla do podzemních síní. Frëyi, je čas. Musíme usednout na stolce dvanácti králů,“ odpověděla Muireall a významně se zahleděla na

ztvárnění svého hněvu na obloze. Frëy pouze pokýval hlavou na srozuměnou, vyndal zpod svého kabátu náhrdelník, na kterém bylo vyryto mocné elfské zaklínadlo. Pronesl pár slov v elfštině a zničehonic se před nimi objevil světélkující kruh, kolem něhož poletovali Kolibříci, Motýli, Včely a jiná ztělesnění přírody v té nejjemnější formě. Oba jím prošli a stejně tak, jak rychle zmizeli, tak stejně začali ustupovat zlověstná mračna z oblohy nad Londýnem zpět do prázdnoty Muirealliny mysli.

Autor: Ondra Sýkora, S2

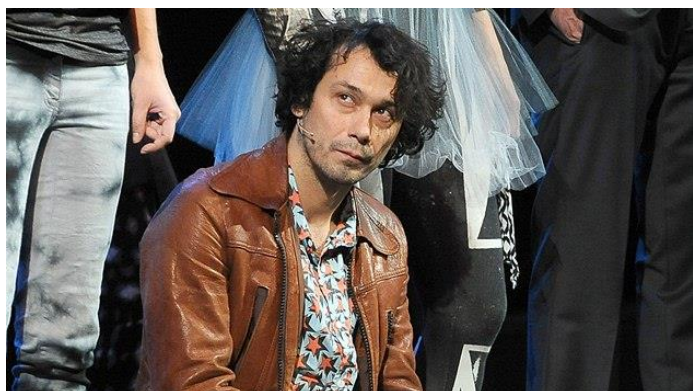
Lucie, aneb větší než malé množství lásky

Ve čtvrtek 11. 12. se Klub mladého diváka opět vydal do jednoho z pražských divadel. Tentokrát to bylo Hudební divadlo Karlín, kde nás čekal muzikál *Lucie*, o kterém jste se něco dozvěděli v minulém čísle časopisu.

Sraz byl jako vždy na zastávce před školou. Pršelo a my nastrojení po pár vteřinách přestali být odolní vůči kapkám kyselé vody a naše pracně vytvořené účesy, vyžehlené či nakulmované vlasy začaly podléhat zkáze. Dočkali jsme se a autobus nás zachránil. Nikdo tentokrát neváhal a ihned se zaujímalá místa v suchém, nepromokavém vozidle, které nás záhy vezlo až k divadlu. Cesta byla plynulá, alespoň ze začátku, dopravní zácpa nás v Praze sice neminula, ale všechno jsme stíhali bravurně.

Zanedlouho jsme se tedy nacházeli v menším, moderně pojatém divadle, které nám představilo již zmíněný muzikál *Lucie, větší než malé množství lásky*. Já, hudebně založený člověk, byla z muzikálu naprosto nadšená. Skvělé herecké i pěvecké výkony předvedli v hlavních rolích Barbora Poláková (Lucie), Václav Noid Bárta (Daniel), ale také Karel Roden, který sehrál roli policejního psychologa Borise a také nezapomenutelný Pavel Liška v roli Jáchyma, věrného přítele Daniela. Pavel Liška doslova ztělesňoval humornou a vtipnou stránku muzikálu, ukázal, že dokáže být mistrem stand-up comedy a umí skvěle komunikovat s publikem, které se při jeho výstupu, kdy byl na jevišti sám, doslova řezalo smíchy. Nemohu však vychvalovat pouze tohoto herce, který nám připravil nezapomenutelný zážitek. Všichni byli skvělí, Bára Poláková i Václav Noid Bárta předvedli neuvěřitelné výkony a přesvědčili mě o tom, že jejich hlas patří do muzikálů. A co se scény a kulis týče, musím uznat, že to měli skvěle promyšlené a působivé.

Zazněly zde známé písně jako Černí andělé, Chci zas v tobě spát, Medvídek, Pohyby, Noc, Svítání a na závěr i píseň Sen, při které Václav Noid Bárta zapomněl pár slovíček v první sloce. Alespoň jsme měli důkaz, že vše je zpíváno opravdu živě.

Jsem moc ráda, že jsem na muzikálu *Lucie, větší než malé množství lásky* mohla být, byl to pro mě skvělý a rozhodně nezapomenutelný zážitek.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Zdroj obrázků: revue.idnes.cz; 02extravyhody.cz

Zmizelá

Psal se 18. prosinec 2014 a třídy E2 a E4 se svými třídními měly v plánu návštěvu kina na Zličíně – samozřejmě to bylo za odměnu. Odjezd byl od naší školy v půl deváté soukromým autobusem (je vidět, že jsme po celé ty měsíce byli hodní). Na místo určení jsme dojeli okolo deváté hodiny. Dostali jsme rozchod, protože film začínal až v deset hodin. Připadalo mi to jako takový menší zájezd. Někdo šel nakupovat, někdo se prošel „obchodákem“ nebo vzal útokem občerstvení. Minuty utíkaly a byl čas na film. Srotili jsme se před promítacím sálem, kde jsme dostali na památku lístky a vyčkávali na otevření sálu č. 2. Dočkali jsme se a po pár upoutávkách nám pustili dokonce i film.

Vybrali jsme si film **Zmizelá**, a to v originále s titulky. V tomto thrilleru hrají v hlavních rolích Ben Affleck a Rosamund Pike. Film pojednává o náhlém zmizení Amy v den pátého výročí svatby s Nickem. Na začátku vše naznačuje, že Amy byla obětí násilného činu. Nick je zdrcen, organizuje rozsáhlé pátrání a snaží se dělat vše pro nalezení Amy. Podle policejního vyšetřování však všechny stopy vedou k Nickovi. Je však opravdu zodpovědný za zmizení Amy právě on? A co vlastně je s Amy? Kdo za to může? Nick se snaží nalézt odpovědi na zmizení Amy, ale co se dozví, se mu líbit nebude. V očích médií se z něho stává střídavě miláček publika a veřejný nepřítel číslo jedna. Hra se změní ve chvíli, kdy se ze „zmizelé“ stane „nalezená“. Správná otázka je, co je vlastně Amy zač a čeho je schopná? Odpovědi naleznete po zhlédnutí tohoto filmu.

Tento film bych zhodnotila jako velmi podařený. Když jsem na něj šla, myslela jsem si, že jsem něco podobného už viděla, ale mýlila jsem se. Je zde dobře vidět, jaká jsou média a co dokáže manipulace s lidmi. Hlavním vyprávěním filmu se prolínaly flashbacky a osud Amy. Hudba krásně podkreslovala situace. Ztvárnění příběhu je pojato docela originálně. Nechybí zde občasný humor, drama, krev ani vražda. Prostě a jednoduše tomu dávám 90 %.

Po dvou a půl hodinách film skončil. Sálem se neslo, že byl očekáván jiný konec, ale film se líbil, myslím. Po opuštění sálu byl každý vržen vstříc svému osudu, buď odjel zpět do Kladna, nebo setrval v Praze.

Autor: Nella Skuhrovcová, E2
Zdroj: www.hardybloguje.blogspot.cz

Věděli jste, že...

Věděli jste o tom, že průměrný člověk (pro nadprůměrné a podprůměrné lidi to neplatí, jen pro ty průměrné) prospí za svůj život celých 25 let? Jak tak na to koukám, mezi ty průměrné opravdu nepatřím.

V případě, že je měsíc přímo nad vámi, vážíte méně a to v důsledku gravitačních sil. Takže, váhu do podpaží a hezky pod měsíc. Radost většiny zaručena.

Chcete mít dostatek vitamínů a snažíte se je získat z ovoce, zeleniny či jiných potravin? A dostáváte do svého těla dostatek vitamínu B12? Pokud ne a máte o něj zájem, vím, jak ho získat přírodní cestou bez jakýchkoli prášků. Déšť obsahuje právě tento zmíněný vitamín. Takže, až začne pršet, šup ven a setrvat na dešti po celou dobu jeho trvání.

Pokud dáte hroznové víno do mikrovlnné trouby, tento druh ovoce exploduje. Doufám ale, že nikoho z vás něco podobného nenapadne zkoušet...ono při nejmenším tu mikrovlnku jen uklízet je už dost mrzutá záležitost.

Ale teď nějaké zajímavosti z říše čistě zvířecí. Věděli jste třeba to, že krokodýli pojídají kameny? Ptáte se proč? Přece aby se mohli ponořit hlouběji. A pak že myslivec z Karkulky vymyslel plán století.

Krávu můžete vést po schodech nahoru, ale dolů už to nepůjde. Takže, pokud bude mít někdo tak geniální nápad nastěhovat si krávu (ano, stále mluvíme o zvířeti) do bytu ve 3. patře v paneláku, přemýšlejte, jak ji v případě venčení dostanete dolů.

Okno pštrosa je větší než jeho mozek. A nejen pštrosa, znám i takové lidi. Akvariijní rybičky zase mají paměť pouhé 3 vteřiny...i takové lidi znám.

Autor: Jana Hanzalíková, E3
Zdroj obrázku: predskolaci.cz

Nuda v Kladně? NE!

Ani v novém roce Kladno nezahálí a opět má pro vás připravené nějaké akce. Jednou z nich je již tradiční Science café, tentokrát s Markem Váchou. Téma, o kterém bude v novoročním Science café řeč, je velmi zajímavé, týkající se zřejmě nás všech, a proto si myslím, že by nebylo na škodu se této akci zúčastnit. Téma bude: Biologie lásky. Marek Vácha, který už byl hostem Science café, bude mluvit o tom, zda-li si své partnery vybíráme na základě své vlastní a svobodné vůle a hlavně, jak moc ovlivňuje tuto volbu biologie našeho těla. Věděli jste třeba, že muži kladou větší důraz při výběru své budoucí partnerky na vzhled než ženy? Bohužel, pánové, tohle nám už

nevymluvíte. Proč tomu ale tak je? To se můžete dozvědět stejně tak, jako proč partnerům nevádí vzájemně větší věkový rozdíl. Přijďte 7. 1. od 19:00 do 20:30 Pod Vobraz!

V ten samý den, tedy 7. 1., proběhne zahájení výstavy ve Středočeské vědecké knihovně. Bude se týkat sbírky historika Aleše Zacha. Uvidíte vývoj a proměny v české nakladatelské reklamě od poloviny devatenáctého století do čtyřicátých let století dvacátého. Výstava bude plná letáků, seznamů knih, prospektů a jiných materiálů, které mají za úkol co nejlépe popsat a ukázat, jaké postavení měla kniha v časech, kdy byl papír s textem, dnes pro nás běžná věc, tím hlavním a největším médiem. Vernisáž, jak jsem již zmínila, proběhne 7. 1. od 17:30 a samotná výstava potrvá až do 17. 2., takže máte přes měsíc na to, zajít do knihovny nejen pro knížku, ale také si rozšířit obzory pomocí této výstavy.

8. 1. od 19:00 do 21:00 proběhne v galerii Kladenského zámku beseda o platinové kolekci Roberta Vana. Pokud jste milovníkem a fanouškem fotografování, určitě stojí za to přijít. Lístek v ceně 120 Kč si můžete koupit v Městském informačním centru.

A další akce pro příznivce umění. V půlce měsíce, 15. 1., se pořádá v Ateliéru Vinárna přednáška Ing. Zdeňka Šímy. Ten bude rozebírat téma grafiky a současného výtvarného umění. Akce potrvá od 18:00 do 20:00.

A teď něco zase pro hudebníky zejména ze soudku zvaného jazz. Opět je místo konání v Ateliéru Vinárna a to 22. 1. od 20:00 – 23:00. Bude to večer plný jazzu, zábavy a to vše v doprovodu Vítky Fialy.

Autor: Jana Hanzalíková, E3

Vybitý mobil? Žádný problém

mobil asi 30 cm od zámku auta mezitím, co dotýčný z pohodlí domova zmáčkne knoflík u dálkového ovládání, které má u mobilu. Auto se vám odemkne! Prý to funguje, i když jste na jiném kontinentě. Co mě zaráží je fakt, jak se rozjede, když mám ty klíče pořád doma...

Všichni znají to, když zběsile začne blikat již zmírající baterka u mobilu. Zoufale po třídě sháníte někoho, kdo má nabíječku, jenomže jako na potvoru, nikdo ji nemá. Ani ten největší mobilní maniak. A tak necháváte svůj mobil tiše se vypnout, i když zkoušíte z posledních sil stále mobil zapínat. Mám pro vás ale tip! Vyťukajte *3370# a váš mobil bude ukazovat 50% zvýšení nabití. Tato rezerva se dobije při následném nabíjení.

Tyto dva tipy nejsou mnou vyzkoušené. Za prvé nemám auto, natož na dálkové ovládání zámku. Za druhé se mi ještě zatím nestalo, zaťukávám, aby se mi v půlce dne vybil mobil a já byla odstřižnuta od zdroje nabíjení. Nicméně, vyzkoušet to můžete. Neručím však za výsledek, tak ne aby mi pak chodily anonymní dopisy o tom, jaké stupidní nápady to mám.

Autor: Jana Hanzalíková, E3
Zdroj obrázku: cz.depositphotos.com

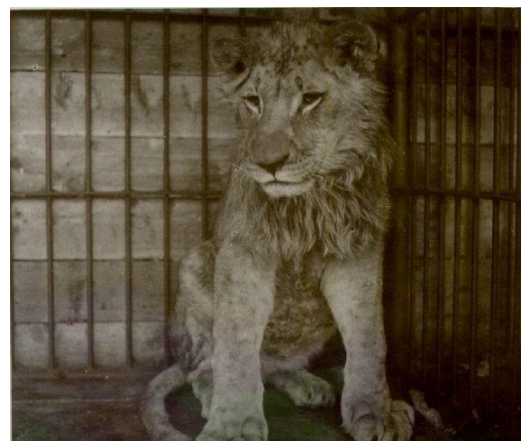
ZOO v Kladně!

Ač to zní dnes neuvěřitelně, ano, opravdu jsme na Kladně měli ZOO. Rozkládala se v areálu parku poblíž někdejšího internátu Gottwaldova domu mládeže. Vznikla kolem roku 1961. Vše začalo, když na internát přišli učňové z východoslovenských železáren, kteří zde chtěli mít možnost chovat drobná zvířata. Jak šel čas, hajný jim věnoval lišku, poté přibyly i kuny. Pro ně si učňové vyrobili klece, které byly umístěny před internátem. To se však nezamlouvalo hygienikovi. Tak se zrodil nápad vytvořit v dnešním parku pod internátem ZOO.

nejrůznější druhy papoušků. Chvíli zde měli i páva z pražské ZOO, ale musel být vrácen, protože lidi bydlící v okolí rušil jeho pronikavý křik. V dolní části se nacházelo jezírko, kde bylo chováno několik druhů kachen a hus. Dále jste zde mohli najít dokonce i lva, dva druhy medvědů, muflony, opice, vlka, dikobrazy, šakala a další. V plánu byl i výběh pro vysokou zvěř.

Určitě se ptáte, proč dnes už ZOO na Kladně není. Nebylo to kvůli financím, ani pro nedostatek zájmu. Ale prý nově jmenovanému řediteli spojených oceláren se tato činnost nezamlouvala, protože údajně nebyla dost ideově na výši. Prostě taková byla doba. Bohužel. Na krátký čas si město sice ZOO převzalo, ale pak byla přesto definitivně zrušena. A tak na konci 60. let minulého století byla zrušena kladenská ZOO.

Autor: Nella Skuhrovcová, E2
Zdroj obrázků: kladnominule.cz

Dva světy

5. kapitola

V tu chvíli okolo nás proletěl šíp. „El, vysvětlím ti to později. Teď se běž schovat. Ať se děje cokoli, neotáčej se a utíkej.“ „Proč? Co se děje?“ „Našli nás lovci. Tak honem. Utíkej!“ Bylo na ní vidět, že nikam nechce, ale stejně se otočila a běžela pryč. „Ale, ale, koho pak to tu máme? Mladý pan Gabriel. Bude pro mě čest zabít to největší monstrum ze všech.“ Obstoupilo mě asi 5 lovců. Všichni byli zahalení v černé a do obličeje měli staženou kapuci. „Kdepak máš tu holku? Dej nám ji a nic ti neuděláme.“ „Myslím, že všichni moc dobře víme, že mě zabijete tak, nebo tak. Nebo snad ne, Itchie?“ Itchie se zasmála na ženu docela hlubokým hlasem. „Tak ty

jsi mě poznal. To mě těší.“ Sundala si kapuci a vyklouzly ven ohnivé vlasy, které měla do půli zad. Její oči byly stříbrné, stejně jako šípy, které měla v toulci na zádech. „Tebe bych poznal všude. Ten tvůj...“ nakrčil jsem nos, „smrad, se nedá splést.“ Znovu se zasmála. „Ale no tak, Gabriely, nemusíš být hned hrubý. Já ti přece nechci ublížit. Jediný, co chci, je ta holka.“ „Abys jí dostala, budeš mě muset nejdřív zabít.“ „Když si to tak přeješ, ráda ti tvé přání splním. Zabijte ho!“ Jenom to dořekla, do lopatky, kde mi vyrůstají křídla, se mi zabořil šíp. „Áááá!“

Trhla jsem sebou. To křičí Cor? Víím, že mi řekl, abych se neotáčela, ale nemůžu ho tam jen

tak nechat. Musím se pro něj vrátit. Rychle jsem se otočila a běžela zpět. Když jsem tam přiběhla, Cor ležel na zemi v kaluži krve. Okolo něj stálo 5 lidí. Čtyřem z nich jsem přes kapuce neviděla do obličeje. Poslední z nich kapuci neměla. Byla tak nádherná. „Cor! Panebože Cor!“ Ta žena se na mě otočila. „Bože? To určitě ne.“ Usmála se na mě. „Pojď sem ke mně.“ Celé tělo se mi vzpíralo. Věděla jsem, že to mu způsobili oni, ale stejně jsem k ní šla. Chytla mě za tvář a začala si mě prohlížet. „Tak tohle je ta tvoje dívka, Gabriely? Ta velká Ravena, co se vrátila zpátky? Čekala jsem od ní teda víc.“ „Gabriely? Kdo je Gabriel? A kdo Ravena?“ Podívala se na mě zmateným pohledem, pak

pochopila a začala se smát. „Tak tys jí to ještě neřekl? Měl by ses stydět. Prohlašuješ, jak ji chceš chránit a přitom jí vystavuješ nebezpečí.“ Začala jsem ječet. „Vysvětlí mi sakra někdo, o co tady jde?!“ „Uklidni se, mile ráda ti to vysvětlím. Mé jméno je Itchie a tohle je moje družina.“ „Jste lovci.“ „Á, takže o nás už víš. Dobře. To, co leží na zemi, je Gabriel. Největší zrůda na světě. O Andělech, co se pomátli, víš?“ „Ano.“ „A co všechno?“ „Nezvládli přijmout, že někteří se rozhodli pro Ďábla, a tak si svůj vztek začali vybíjet na lidech. Chtěli jejich krev, protože sami ji neměli.“ „Ano, ano, vidím, že o tom už jsi poučená byla. Víš taky, kdo to začal?“ „Ne.“ „Tak já ti to povím. Jeden hloupý Anděl jménem Gabriel. Nebo jak ty mu říkáš, Cor. Jeho drahá polovička Ravena se totiž rozhodla pro Ďábla. On to nezvládl a začal vzteky šílet. Svolával ostatní Anděly a říkal jim, že se musí pomstít. Původně chtěl slétnout na

zem jenom na chvíli, ale nedokázal se zastavit. Vyvrážďoval celá města. Ostatní Andělé se po chvíli uklidnili a chtěli se vrátit zpátky, jenže už nemohli. Jakmile jednou opustíš brány Nebes, už se tam znovu nedostaneš. Jediný způsob, jak se tam mohou dostat je, že dosáhnou vykoupení. A tak začali lidem naopak pomáhat. Otvírali nemocnice a různé ústavy na pomoc lidem. Pár z nich za několik století vykoupení dosáhlo, ale Gabriel neustále vraždil.“ Podívala jsem se na zem, kde ležel Cor. Díval se na mě s omluvným pohledem. Snažil se něco říct, ale nemohl mluvit. Itchie, aniž by mě pustila, pokračovala dál. „Ravena po nějaké době začala litovat svého rozhodnutí a chtěla se vrátit zpátky do Nebes za svým milým Gabrielem. A aniž by dosáhla vykoupení, dostala se tam. Jenže zjistila, že Gabriel tam není. Byla velice smutná, a tak se vydala na zem ho hledat. Ale má to jeden háček. Ravena hledá Gabriela už

spousty let a za tu dobu ho našla už několikrát, jenomže nemohou být spolu. On je pořád Anděl, jenže ona se vrací jako smrtelník a s každým dalším životem si toho pamatuje míň a míň. Takže i když se našli, ona o tom neví. To má jako trest za to, že odešla, aby ho zachránila. Smutné, nemyslíš?“ dodala ironickým hlasem. „Hlavní ale je, jak se Ravena dostala zpátky bez vykoupení? Čím je sakra tak výjimečná? Hm? Raveno? Čím jsi výjimečná? Jak jsi to dokázala?“ Zmatená z toho všeho, co jsem právě slyšela, jsem začal na Itchie křičet. „Já nejsem žádná Ravena. Jmenuju se Eleonor. A nejsem ani žádný Anděl. Jsem normální člověk. Slyšíš? ČLOVĚK! Dejte mi všichni s těma vašima blbostma pokoj!“ Vytrhla jsem se jí a utíkala s pláčem domů. Přiběhla jsem do pokoje, zamkla se, plácla sebou do postele a brečela. Za chvíli jsem vysílením usnula.

Autor: Helena Ullrichová, E3

(Ne) významné dny v lednu

Všichni jistě tušíte, že významné dny, které jsou všeobecně známé, nejsou těmi jedinými, které existují. I přes to, že nejsou v kalendářích předtištěny červeným písmem, se dostaly do povědomí lidí. Je pravda, že jich není moc, ale nyní jejich zástupce společně trochu rozšíříme. A když je leden, tak hned vezmeme ty lednové dny.

10. 1. - Mezinárodní den tuleňů, lachtanů a velryb - v historii velrybářství docházelo k nadměrnému lovu v jedné oblasti za druhou a jednoho druhu velryb za druhým, a to v takovém rozsahu, že je nezbytně nutné chránit všechny druhy velryb před dalším nadměrným lovem.

12. 1. - Světový den manželství - světový den manželství nemá pevně stanovené datum, připadá vždy na druhou neděli v lednu. Tento den se stal světovým symbolem pro manželství, které je po léta osvědčeným vztahem mezi mužem a ženou, zároveň oficiálním svazkem tento vztah upevňujícím.

28. 1. - Den ochrany osobních údajů - byl stanoven na 28. ledna díky přijaté úmluvě o ochraně osob. V ČR má ustanovený Zákon o ochraně osobních údajů jasný cíl, a to zaručit každé osobě právo na soukromý život.

31. 1. - Světový den pomoci malomocným - I přes to že existuje lék na lepru, neboli malomocenství, stále těmito nemocemi trpí až 11 milionů lidí na celém světě.

Autor: Kateřina Ležalová, E3

